

Kallós Miklós

Ezen a képen épp a házuk konyhájában vagyok, a Brâncusi úton, Kolozsváron.

Régóta pipázom. Emlékszem, hogy amikor fiatal voltam, olyan tizenöt éves, bár micvóra készítettem föl gyerekeket, ezért a munkámért pénzt kaptam, amit cigarettára költöttem.

Abban az időben nem kavartak ekkora port a dohányzás körül. Nem végeztem el az iskolát. 1944-ben hetedik osztályos voltam [a líceumban]. Aztán deportáltak...

Amikor hazatértem, különleges, háború utáni tanulmányi helyzet fogadott.

Speciális törvényeket hoztak azok számára, akik faji törvények vagy politikai hovatartozásuk miatt, esetleg katonai kötelességük teljesítése miatt nem tudták folytatni a tanulmányaikat, és lemaradtak néhány évvel [lásd: Voitec-törvény].

Speciális vizsgaszessziókat tartottak, megengedték, hogy két évet egy év alatt járjal ki stb.

Tehát én, mivel a líceum hetedik osztályát elvégeztem a deportálás előtt, visszatérésemkor jelentkeztem, és levizsgáztam a nyolcadik osztály anyagából, majd speciális érettségi vizsgát tettem, sikeresen.

Zárójelben legyen mondva, a vizsgára egy szót sem tanultam, mindössze a [nagy]váradi Zsidó Líceumban hét év alatt elsajátított tudásomra támaszkodtam, és elég jól szerepeltem.

Aztán 1947-ben, illetve 1948 elején beiratkoztam a kolozsvári Bolyai Egyetemre, először pszichológiára, majd egy év múlva átiratkoztam a filozófia szakra. 1952-ben végeztem, az utolsó években párhuzamosan tanerői státusom is volt, vagyis másodévtől kezdődően gyakornok voltam a filozófia tanszéken.

Mire végeztem, már tanársegéd voltam. Majd minden egyetemi tanári fokozatot végigjártam. Egy ideig tanszékvezető voltam a filozófia tanszéken és dékán a bölcsészkaron. 1959-ben a két

kolozsvári egyetemet egyesítették

Tiszteletbeli professzor maradtam a Babes-Bolyai Egyetemen, doktorátust vezetek jelenleg is, és a Zsidó Bizottság-beli tevékenységekből is kiveszem a részemet. Elnök voltam, vezetőségi tag vagyok most is.